

OBJEŻDNIK (2) *sb m*

objeżdnik (1), **objeznik** (1) *Mącz (1:1)*.

o oraz e jasne.

sg N objeznik (1). ◇ pl N objeżdnicy (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów).

Jeździec, ujeżdżacz koni (2) : Desultor, Obyeznik/ który vmie konie młode obyездźać. Mącz 365b; [Desultor, ein Roßbereiter. Pol. obieżdnik/ máłztálerz. Volck 555].

Wyrażenie: »objeżdnik koni« (1): Desultores, Obyездnicy koni/ których yeft ten obyeczay że ftáwiáyą zrzebcá podle konia/ á zniego ná zrzebcá prętko wskákuyą/ á ták go oliádáyą. Mącz 365b.

Synonimy cf OBJEŻDŹACZ.

*Cf **OBJEŻDŹACZ***

JB